

RZECZNIK
PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, dnia 31 sierpnia 1992 r.

RPO/95883/92/311/JB

Pan

Jacek KURON

**Minister Pracy i Polityki
Socjalnej**

W a r s z a w a

Szanowny Panie Ministrze

Departament Prawa Pracy Ministerstwa Pracy i Polityki Socjalnej w wyjaśnieniu z dnia 25 maja 1992 r. Nr PP-024-365/92 zajął stanowisko, iż w razie jednostronnego skrócenia przez zakład pracy trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia umowy o pracę, rozwiązanie stosunku pracy następuje w dniu upływu skróconego okresu wypowiedzenia.

Jest to stanowisko sprzeczne z wykładnią dokonaną przez Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 23 kwietnia 1990 sygn. akt III PZP 3/90, w której SN uchwalił zasadę prawną, iż "okres o jaki skrócono wypowiedzenie umowy o pracę (art. 3 6¹ § 1 kp) , za który pracownikowi przysługuje odszkodowanie wlicza się do zatrudnienia w zakładzie pracy zobowiązany do wypłaty odszkodowania, jeżeli w tym okresie pracownik pozostawał bez pracy (art. 3 6¹ § 2 kp) . "

Niestety wojewódzkie biura pracy postępują zgodnie z wyjaśnieniem Ministerstwa, a nie wykładnią Sądu Najwyższego, chociaż jest ona im znana. Powoduje to rozgoryczenie bezrobotnych dotkniętych takim stanowiskiem i konieczność interwencji w indywidualnych sprawach Rzecznika Praw Obywatelskich. Tak było m.in. w sprawie Pani Urszuli K., której odmówiono zasiłku dla bezrobotnych od dnia ponownej rejestracji tylko dlatego, że błędnie obliczono okres zatrudnienia poprzedzający zarejestrowanie w biurze pracy. Dla lepszego zilustrowania problemu przekazuję fotokopię odpowiedzi dyrektora Wojewódz-

kiego Biura Pracy we Wrocławiu z dnia 11 czerwca 1992 r. na wystąpienie Rzecznika z dnia 11 maja 1992 r. i nasze ustosunkowanie się do tejże odpowiedzi z dnia 8 lipca 1992 r.

Działając na podstawie art. 14 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz.U. z 1991 r. Nr 109, poz. 471 ze zm.) uprzejmie proszę Pana Ministra o spowodowanie:

- wycofania się Departamentu Prawa Pracy Ministerstwa Pracy i Polityki Socjalnej ze stanowiska zajętego w piśmie z dnia 25 maja 1992 r. i zaawiadomienie adresatów tegoż pisma o wykładni art. 36¹ § 1 kp dokonanej przez Sąd Najwyższy w cyt. uchwale;
- prawidłowego kwalifikowania pism wpływających do rejonowych biur pracy jako odwołań bezrobotnych od decyzji odmawiającej (pozbawiającej) zasiłku dla bezrobotnych w celu otworzenia im drogi sądowej (NSA) do zaskarżenia takich decyzji, nawet jeżeli pisma zawierają braki formalne, które zgodnie z przepisami kpa mogą być usunięte.

Pozwalam sobie zauważyć, że jeżeli Departament Prawa Pracy nie podziela poglądu wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego, to Minister Pracy i Polityki Socjalnej ma możliwości prawne spowodowania wyjaśnienia problemu przez Sąd Najwyższy w rozszerzonym składzie (Izby lub całego Zgromadzenia Sędziów Sądu Najwyższego). Jest natomiast wysoce niepożądane z punktu widzenia praworządności, aby Ministerstwo kształtowało praktykę sprzeczną z uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego.

Będę zobowiązany za pilne poinformowanie mnie o zajęтым stanowisku i podjętych środkach działania.

Proszę przyjąć wyrazy szacunku
zał. szt. 2

/-/ Prof. dr Tadeusz Zieliński